

85. Raamattuluento: Kristus ja Melkisedek

Alkurukous: Olemme jälleen kerran suurten kysymyksien edessä. Käymme nyt läpi kahden aikakauden jumalanpalveluselämää: lain asettaman palveluksen, ja uuden, taivaallisen Jumalanpalveluksen huikaisevaa eroa. Anna sen tähden, Herra, viisautta luennoitsijalle ja lukijoille ymmärrystä tämän sanoman äärellä. Jeesuksen nimeen, amen.

Aluksi.

Käsitlemme nyt Heprealaiskirjettä (edellisessä käännöksessä Hebrealaiskirje). Nimi ”heprealainen (tai heprealainen), esiintyy ensi kerran kantaisä Aabramin, myöhemmin Aabrahamin, yhteydessä. Hän ”...ilmoitti siitä Abramille, hebrealaiselle; tämä asui tammistossa...” (1. Moos. 14:13). Nimi ”juutalainen on myöhempää perua. Tämä kirje on osoitettu heprealaisille uskoville. Syy lienee selväkin, juutalaisuudesta kääntyneet olivat vielä monesti ja monin tavoin Mooseksen lain alla. Selvyys ja ero Mooseksen lain, ja toisaalta Kristuksen evankeliumin välillä, ei ollut vielä kaikille heprealaisille selvinnyt. Mutta eihän tämä suuri ero ole aikammekaan uskoville aina selvinnyt. Tuolloin tarvittiin, ja tarvitaan nytkin tervettä opetusta näistä asioista. Heprealaiskirjeen tekijästä väitellään yhä. Väitellään myös siitä milloin kirje on kirjoitettu. Mutta en lähde nyt näitä kahta asiaa tässä pidemmälle kehittämään.

Vaikka hengellinen informaatio tässä kirjeessä on niin valtava, ei kannattane koko kirjettä tähän kopioida, sehän löytyy sinällään jo Raamatusta. Kirjeen koko selityskin vaatisi satoja sivuja tekstiä. Sellaiseen en lähde ja sellaisia kirjoja on jo olemassa. Niitä löytynee ainakin antikvariaateista (esim. Edvin Wiren: Hebrealaiskirje 1948). Koetamme tässä vain Herran avulla tulkita tiivistettynäkin sitä mahdollisimman oikein. Monille uskoville Heprealaiskirje on yhä täyttä hepreaa, koska liian pinnallinen kristillisyyden ei voi Heprealaiskirjettä ymmärtää, joten selitystä kaivataan. Tämä luento on siis tiivistelmää, että varsinainen ydinsanoma tulisi mahdollisimman selkeästi esille, ja Heprealaiskirje tulisi näin paremmin ymmärretyksi, sen vaikeimmin ymmärrettäviltäkin osiltaan. Kannattaa kuitenkin lukea ehdottomasti tämä kirje ensin kokonaan huolellisesti läpi rukoillen Hengessä ja sitten lukea vasta tätä lyhyttä selitystä. Tiivistetyssä selityksestä jää aina pois monia tärkeitäkin asioita.

Joka tuntee hyvin ja on ottanut omakseen sanoman, joka on Roomalais- ja Heprealaiskirjeessä, on jo aika viisas teologi.

Tämä luento puhuu erityisesti kahden persoonan, Mooseksen ja Kristuksen, täydellisestä eroavuudesta. Mooses lakeineen edusti väliaikaista, lakiin perustuvaa, maallisen ja lihan katoavaa kirkkautta. Jeesuksen täydellinen huikaiseva kirkkaus on lopullista, kaikkeinpyhimmän johtavaa kirkkautta.

Vertaamme myös Raamatun kahden henkilön: Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, ja Melkisedekin välistä suhdetta. Melkisedekhän oli esikuva tulevasta Jumalan Pojasta. Poika on sen sijaan kaiken täyttymys. Molemmat olivat pappeja ja kuninkaita, mutta Jeesus on sitä yli kaiken yhä. Toivon myös tämä esikuvallisuuden avautuvan kirkkaana silmiemme eteen.

1. Luku

Jumala on puhunut meille monin tavoin, mutta ennen kaikkea hänen pyhässä sanassaan, Raamatussa. Sanalla on kaikki luotu: näkymätön ja näkyvä. Se mitä näemme silmillämme, on luotu näkymättömästä. Aiemmin Jumala puhui profeettojensa välityksellä. Nyt, viimeisenä aikana, hän on puhunut Pojan, Jeesuksen Kristuksen, välityksellä ja hänen kauttaan. Kaikki elämää antava sanoma rakentuu Jumalan Pojan varaan. Jumalan Poika, tai vain Poika, onkin tässä kirjeessä pääosin Jeesukselle annettu erisnimi. Poika on Jumalan kirkkauden säteily. Isä ja Poika ovat yhtä. Kun hän, Poika, oli toimittanut puhdistuksen synneistämme ristin kuolemansa kautta, hän istuu nyt kaikkeinpyhimässä, Isän oikealla puolella kirkkautensa valtaistuimella.

Enkelit ovat luotuja olentoja, luotu palvelemaan niitä ihmisiä jotka saavat autuuden periä. Mutta: ”Yhdellekään enkelille ei Jumala milloinkaan ole sanonut: - Istu oikealle puolelleni. Minä kukistan vihollisesi, panen heidät korokkeeksi jalkojesi alle.” (Hebr. 1:13). Poika on sen sijaan syntynyt Isästä jo muinaisuudessa. Siksi hän on Jumalan Poika. Hänen nimensä on sen tähden suurempi kuin mikään muu nimi taivaassa ja maan päällä. Isä nimittää myös Poikaansa Jumalaksi. Hän sanoo Pojastaan: ”Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti, ja sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka. Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta; sen tähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi.” ” (Hepr. 1:8,9).

Kun maailmat luotiin, ne luotiin Jeesuksessa ja häntä varten, hänessä ja hänen hallintaansa. Jo luomiskertomuksessa hän oli mukana. Isä sanoi Pojalleen: ”...”Tehkäämme ihminen, tehkäämme hänet kuvaksemme... Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.” (1. Moos. 1:26,27). Tämä oli Jumalan lumistyön tarkoitus: luoda maan tomusta mies ja nainen, että he eläisivät Jumalan tahdon mukaista yhdyselämää. Nimi Adam merkitsee ihmistä. Nimi Eeva kuvaa hedelmällisyyttä. Kaikki näkymätön ja näkyvä ovat siis Jeesuksen omaa. Siksi Jeesus sanoo: ”...Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” ” (Matt. 28:18).

Tämä lyhyesti 1. luvusta.

2. Luku

Aluksi tämän luvun Sanassa on meille varoitus siitä, ettemme kulkeutuisi virran mukana harhaan. Virran mukana on helppoa valua johonkin suuntaan, vaikka suuntaa ei edes tiedä, eikä mihin tämä virta vie ja mihin se päättyy.

Mooses sai tehtäväksi tuoda maailmaan lain. Sen välittivät enkelit. Jo se oli kirkkautta, vaikka lain virka on kuoleman virka. Mutta laki ei tee ketään täydelliseksi. Siksi Mooses kätki kasvonsa, ettei kansa näkisi, kuinka lain tuoma kirkkaus oli jo himmenemässä hänen kasvoiltaan. Mutta jo sen sanan pohjalta rikkomukset rangaistiin kahden tai kolmen todistajan todistuksella. Kuinka paljon suurempi on se kirkkaus, jonka Jumalan Poika toi maailmaan tunnustekojen ja ihmeiden, moninlaisilla väkevillä teoilla, jakaen Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan. Koska uuden liiton kirkkaus on näin paljon suurempi, emme saa hylätä tätä näin suurta pelastusta. Jos näin teemme, tuomiommekin on paljon kauheampi kuin Vanhan testamentin ihmisillä.

Jumala ei alistanut maailmaa enkeleille vaan Pojalleen. ”Lyhyeksi aikaa sinä asetit hänet enkeleitä alemmaksi, mutta sitten seppelöit hänet kirkkaudella ja kunnialla, panit kaiken hänen valtansa alle...” (Hepr. 2:7,8). Poika on kaikki. Kirjoitettu on: ”Sillä, joka uskoo Poikaan, on ikuinen elämä, mutta joka ei tottele Poikaa, se ei pääse näkemään elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen yllään... sillä Isä, elämän lähde, on tehnyt myös Pojasta elämän lähteen. Isä on myös antanut hänelle tuomiovallan, koska hän on Ihmisen Poika. ...Älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamaton-ta, sitä, joka antaa ikuisen elämän. Sitä teille antaa Ihmisen Poika, sillä Isä, Jumala itse, on mer-

kinnyt hänet sinetillään." ...Jolla on Poika, sillä on elämä. Jolla ei Jumalan Poikaa ole, sillä ei ole elämää." (Joh. 3:36; Joh. 5:26; Joh. 6:27; 1. Joh. 5:12).

Jeesus itse käytti usein itsestään nimitystä "Ihmisen Poika". Lopunajallinen, eskatologinen, nimi on juuri Ihmisen Poika. Esimerkkinä olkoot Jeesuksen sanat: "ja te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien keskellä." (Mark. 14:62).

Mutta Jeesus, Poika, sovitti maailman Jumalan kanssa. Hänet alennettiin tuolloin enkeleitä alemmaksi ja korotettiin kuolemantuskiin ristille. "Sen kuitenkin näemme, että tuo "lyhyeksi aikaa enkeleitä alemmaksi asetettu", Jeesus, on kuoleman tuskat kärsittyään "seppelöity kirkkaudella ja kunnialla". Armollisen Jumalan tahto näet oli, että Jeesuksen oli kärsittävä kuolema jokaisen ihmisen puolesta." (Hepr. 2: 9). Näin hän otti kantaakseen ihmiskunnan synnit, mutta asetettiin samalla kaiken yläpuolelle. Hänen valtaansa alistettiin kaikki taivaissa ja maan päällä. Väin hän, joka kaiken alistaa, eli Isä Jumala, jäi itse alistamatta. Koska ihmiset ovat lihaa ja verta, piti Jeesuksenkin tulla ihmislusten kaltaisiksi. "Pyhittäjällä ja pyhitettävillä on kaikilla sama isä; siksi ei pyhittäjä häpeäkään kutsua näitä veljikseen. – Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, ylistän sinua seurakunnan keskellä." (Hepr. 2: 11,12). Ja vielä" "Nämä lapset ovat ihmisiä, lihaa ja verta, ja siksi hänkin tuli ihmiseksi, heidän kaltaiseksi. Siten hän kykeni kuolemallaan riistämään vallan kuoleman valti-aalta, Saatanalta" (Hepr. 2: 14). "Niinpä hänen oli tultava joka suhteessa veljiensä kaltaiseksi, jotta hänestä tulisi armahtava ja uskollinen ylipappi ja hän voisi Jumalan edessä sovittaa kansansa synnit. Koska hän on itse käynyt läpi kärsimykset ja kiusaukset, hän kykenee auttamaan niitä, joita koetellaan." (Hepr. 2:17,18).

Koska hän tuli kaikessa meidän kaltaiseksemme – kuitenkin ilman syntiä – Jeesus käytti itses-tään myös tuota nimeä: "Ihmisen Poika". Enkelit ovat luotuja olentoja, Jeesus on sen sijaan synty-nyt Jumalasta, ja on näin Jumalan Poika. Hän saattoi sovittaa meidät Jumalan kanssa tultuaan itse-kin lihasta ja verestä osalliseksi, kuten me. Hän tuli kaltaiseksemme. Me olemme näin, me jotka uskomme, Jeesuksen veljiä ja sisaria, ja Jumala on Isämme. Olemme syntyneet Jumalasta ja olem-me näin veriveljiä Jeesuksen kanssa, meillähän on yhteinen Isä. Ja juuri siksi Jeesus tunnustaa myös meidät veljikseen. Emme saa siis hävetä eikä pelätä sanoa itseämme Jumalan lapsiksi, vaikka epä-uskon ihmiset sitä kauhistelisivatkin. "Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä ole vielä käy-nyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on. Ja jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdis-taa itsensä, niin kuin hän on puhdas." (1. Joh. 3:2,3).

Tämä lyhyesti 2. luvusta.

3. Luku

Jeesus on huikaisevan paljon suurempi kuin Mooses. Mooseskin oli suuri. Hänestä sanotaan hänen kuoltuaan: "Israelissa ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin" (5. Moos. 34:10). Mooses ei päässyt kuitenkaan Luvattuun maahan rikottuaan Herran käskyä vastaan Meribassa. Vain kaukaa hän sai nähdä Luvatun maan. Laki ei näet salli ainoatakaan hairahdusta. Laki ei voi siis ohjata meitä luvattuun maahan. "Herra sanoi Moosekselle: "Tämä on se maa, josta olen puhunut Abrahamille, Iisakille ja Jaakobille ja jonka olen vannonut antavani heidän jälkeläisilleen. Minä olen antanut sinun nähdä sen, mutta sinä et pääse sinne." " (5. Moos. 34:4). Mooses kuoli Nebon vuorella, Pisan huipulla ja Jumala hautasi hänet. Kukaan ei tiedä hänen hautapaikkaansa. Tosin Sanassa on ihmeellinen paikka tähän liittyvä-nä: "Mutta ei ylienkeleli Mikaelkaan, kun riiteli ja väitteli perkeleen kanssa Mooseksen ruumiista, rohjennut lausua herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: "Rangaiskoon sinua Herra!" " (Juud. 1:9).

Mooses oli vain virkaansa asetettu palvelija, rakentamaan esikuvallisia. Herra itse oli sanonut Mooseksen välityksellä: "Profeetan minä olen herättävä heille heidän veljiensä keskuudesta, sinun kaltaisesi, ja minä panen sanani hänen suuhunsa, ja hän puhuu heille kaikki, mitä minä käsken hä-nen puhua" (5. Moos. 18:18). Mutta Jeesus oli paljon suurempi Moosesta, sillä hän ei syntynyt maan tomusta vaan tuli taivaasta. "Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maas-

ta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu; hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien.” (Joh. 3:31).

Mooses sai Siinainvuorella tarkat ohjeet esikuvallisen ilmestysmajan rakentamiseksi. ” *”Tehtäköön minulle pyhäkkö, niin minä asun teidän keskellänne. Tehkää telttamaja ja kaikki sen varusteet tarkoin sen mallin mukaan, jonka minä sinulle näytän.”* (2. Moos. 25:8,9). Mutta vasta Kristus toi esiin oikean todellisuuden. Siispä ”*kiinnittäkää katseenne Jeesukseen, joka on tunnustuksemme apostoli ja ylipappi.*” (Hepr. 3:2). Kristus on niin paljon suurempi kuin rakentaja on rakennusta. ”*Sillä hänen on Moosekseen verraten katsottu ansaitsevan niin paljoa suuremman kirkkauden, kuin huoneen rakentajan kunnia on suurempi kuin huoneen*” (Hepr. 3:3).

Tulemme tähän asiaan vielä uudelleen 8. luvussa.

Emme saa olla siis välinpitämättömiä näin suuren sanoman suhteen. Emme saa paaduttaa itseämme niin kuin Israel teki erämaassa. Heparalaisten oma valinta oli järkyttävä: Jumala hylkäsi kansansa, kansan, joka oli lähtenyt aiemmin Egyptistä. ”*Minä vihastuin heidän sukupolveensa ja sanoin: ”Aina he sydämessään kulkevat harhaan.” He eivät tahtoneet seurata minun teitäni, ja niin minä vihassani vannoin: ”Ikinä he eivät pääse minun lepopaikkaani.”*” (Hepr. 10.11). Meitä kehoitetaan varomaan, ettei meillä olisi vuorostaan näin paha ja epäuskoinen sydän, jolla luovumme elävästä Jumalasta. On rohkaistava toisiamme, että emme suostuisi synnin viettelyksiin, ja synnin pettämänä paatuksi. Muistamme vielä, että Israel napisi erämaassa Herraa ja Moosesta vastaan ja: ”*Silloin Herra lähetti kansan sekaan myrkkyykäärmeitä, jotka purivat kansaa, niin että paljon kansaa Israelista kuoli*” (4. Moos. 21: 6). Ja pidempi lainaus Mooseksen kirjasta: ”*Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen: ”Kuinka kauan tämä häijy joukko napisee minua vastaan? Minä olen kuulut, kuinka israelilaiset napisevat minua vastaan. Sano heille: Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, aivan niin kuin te olette minulle puhuneet, niin minä teille teen. Tähän erämaahan kaatuvat teidän ruumiinne, teidän kaikkien, jotka olette katselmuksessa olleet, niin monta kuin teitä on kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, jotka olette napisseet minua vastaan. Totisesti, te ette pääse siihen maahan, jonka minä olen kättä kohottaen luvannut antaa teille asumasijaksi.”* (4. Moos. 14:28–30).

Ketkä sitten pääsivät perille? Heparalaiset olivat Herran sanan mukaan vastuullisia omista sie-luistaan kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempina. Siksi erämaataipaleelta Luvattuun maahan pääsivät aikuisista vain Kaaleb, Jefunnen poika, ja Joosua, Nuunin poika. He eivät olleet rikkoneet Herraa vastaan, vaan pysyneet uskollisina Jumalan lupauksille.

Mikä oli se todellinen syy, etteivät heparalaiset päässet Lupauksen maahan, eivätkä saaneet sitä omistaa? ”*Keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepopaikkaansa? Niille, jotka eivät totelleet. Huomaamme näin, että perillepääsyn esti epäusko.*” (Hepr. 18,19). He eivät uskoneet Jumalan lupauksiin ja joutuivat sen tähden Mooseksen lain tuomittaviksi. Sen alla ei kukaan kestä. Siksi meidän on pidettävä lujasti kiinni uskosta ja sen kautta saatavasta armosta.

Mutta ”*me olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme luottamuksessa, joka meillä alussa oli, vahvoina loppuun asti*” (Hepr. 3: 14). Tämä merkitsee täyttä armoa ilman lain vaatimuksia. Sillä hän: ”*pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen, joka oli meitä vastaan ja oli meidän vastustajamme; sen hän otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin*” (Kol. 2:14).

Tämä lyhyesti 3. luvusta.

4. Luku

On siis varottava sitä, ettemme me jää taipaleelle epäuskomme tähden. ”*Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat. Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon, niin kuin hän on sanonut: ”Ja niin minä vihassani vannoin: ”He eivät pääse minun lepoon!”*”, vaikka hänen tekonsa olivat valmiina maailman perustamisesta asti.” (Hepr. 4:2,3).

Israelilla oli kaikki Jumalan lupaukset. He näkivät ihmeelliset Jumalan pelastus- ja ihmetyöt matkallaan. Kuitenkin he hukkasivat tuon kaiken, vaikka lupaukset heille Levonmaahan olivat ol-

leet olemassa. Meillä on nuo samat lupaukset. Emme saa olla tyhmiä, pelkureita ja epäuskoisia, niin että menetämme meille luvatus pelastuksen.

Kaikki on Jumalalle paljastettua. ”*Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili.*” (Hebr. 4:12,13). Sana erottaa meissä olevan sielullisuuden Jumalan Hengestä.

Sana on väkevä ja voimallinen. Sillä on koko maailma luotu. Sana paljastaa meidät turmeluksen alaisiksi. Se paljastaa, mikä meissä on maallista, mikä hengellistä, Sielunelämäämme kuuluvat järki ja tunteet. Ne eivät kykene johtamaan meitä Jumalan yhteyteen. Ne ovat ikään kuin vaakasunnassa olevia ominaisuuksia, ilman suuntaa ylöspäin. Henki on sen sijaan yhteydessä ylöspäin ja kohti Herraa. ”*Henki itse todistaa meidän oman henkemme kanssa että olemme Jumalan lapsia.*” Järkemme ja tunteemme eivät todista mitään hengellistä, ei ainakaan Jumalan tahdon mukaisesti. Järkemme johtaa järjenpäätelmiin. Ne ovat kaikki kuin virvatulia. Siksi niihin ei voi luottaa. Silti Jumala on nekin luonut, ja niitä tulee käyttää Jumalan tahdon mukaisesti siellä, minne ne kuuluvat. Sana paljastaa kaiken (Room. 3: 10–20). Järki ja tunteet ovat kestäättömiä perustuksia Hengen asioissa. Sellaiset on revittävä alas (2. Kor. 10:5). On siis pitäydyttävä kaikissa uskomme asioissa Sanan varassa. Muualla eksytään sielullisuuteen ja järjenpäätelmiin.

Mutta meillä on nyt suuri pappi, on läpi taivasten kulkenut Jeesus Kristus. Meillä on kärsimyksien kautta koeteltu Herra, joka säälii meitä heikkoudessamme. Hän ”*on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä*” (Hebr. 4:15). Sen tähden meitä kehoitetaan olemaan aivan rohkeita. ”*Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan*” (Hebr. 4:16).

Tämä lyhyesti 4. luvusta.

5. Luku

Jumala on asettanut Poikansa kaiken perilliseksi. Hän on ylipappi Jumalan tahdosta. ”*Niinpä Kristuskaan ei itse korottanut itseänsä ylimmäisen papin kunniaan, vaan hän, joka sanoi hänelle: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin"; Niin kuin hän toisessakin paikassa sanoo: "Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan". Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. Ja niin hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi, kuuliaisuuden, ja kun oli täydelliseksi tullut, tuli hän iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat hänelle kuuliaiset, hän, jota Jumala nimittää "ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan".*” (Hebr. 5:5–10).

Edellisessä mainittuun nimeen: Melkisedek, palaamme syvällisemmin 7. luvussa.

Mutta tässä varotetaan voimakkaasti niitä, joiden olisi jo oltava opettajia, mutta ovat vasta alku-taipaleella. He ovat vielä maitoruoan käyttäjiä. He eivät kykene ottamaan vastaan vahvempaa ruokaa. Heistä on ollut puhetta jo ennenkin. Heitä lienee suuri osa uskovista. He ovat uudestisyntyneitä mutta kapaloihinsa potkiskelemaan jääneitä jokeltavia pikkuvauvoja. He kerta kaikkiaan odottavat vain että joku heidät eksyttäisi. Miten heidän käynee kun uskonkoetukset tulevat?

Menemme eteenpäin.

6. Luku

Nyt on siis jätettävä taakse opin alkeet. On hylättävä kaikenlaiset väittelyt kasteista ja muista opin alkeista. Näin meidän tulee edetä, jos Jumala sallii. Seuraavassa sananpaikassa varotetaan Pyhän Hengen pilkasta, eli siitä, että on luovuttu Elävästä Jumalasta, ja palattu takaisin maailmaan, epäuskoon ja tilaan, jossa oltiin ennen uskoontuloa. Sellaisia ihmisiä ei voi enää palauttaa takaisin, sillä heidän tähtensä Jeesuksen olisi mentävä uudelleen ristille. ”*se, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita, on kelvoton ja lähellä kirousta, ja sen loppu on, että se poltetaan. Mutta teistä, rakkaat,*

uskomme sitä, mikä on parempaa ja mikä koituu teille pelastukseksi - vaikka puhummekin näin.” (Hebr. 6: 8,9).

Näkee uskovia ihmisiä, jotka eivät ole edistyneet yhtään uudestisyntymisensä jälkeen. Se ei tarkoita, että he olisivat syyllistyneet Pyhän Hengen pilkkaan. Jos pysyvät kiinni evankeliumin lupauksen sanasta, he pelastuvat. Heidän kaikki pyhitysrakennelmansa kyllä palavat. He tarvitsevatkin lisää Jeesuksen Kristuksen tuntemista.

Meille Jeesus on antanut tehtävän olla hänen todistajansa. Mutta jos yhteys ristillä kuolleeseen ja ylönousseeseen Herran on heikko, ei todistamisesta tule mitään. Todistaja itsekkin voi olla siis aivan avuton, ja juoksenteleä kaikenlaisten virvatulten perässä. Siksi meitä varotetaan ”*ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus*” (Ef. 4:14,15).

Ajassamme on monia uskoviakin opettajia, jotka ovat lähes yksin omaa kiinnostuneita vaikkapa lopun ajan tapahtumista, luomistyöstä ja muista vastaavista aineksista. Näistä he mielellään jopa väittelevät. He ovat usein vakuuttuneita juuri oman tulkintansa oikeellisuudesta ja koettavat todistaa näkemystään ainoaksi oikeaksi tosiasiaksi. Alaikäisiä uskovia kiinnostavat kovin tällaiset luennot ja opetukset, sillä lapsistahan ne vaikuttavat hyvin viisailta. Monet juoksevat heidän perässään. Mutta Sana ei kehota sellaiseen. Päinvastoin. Sana pitää niitä turmiollisina.

Uskova ei kestä tämän elämän myllerryksissä ja uskonkoetuksissa, jos se ei lepää vankalla Kristus-kalliolla. Meitä ei pelasta siis sekään, että meillä olisi kaikki tieto luomisesta ja maailmanlopusta. Tieto paisuttaa, rakkaus rakentaa. Tällaisille teoreemoille rakennettu rakennus on tehty heinistä, oljista, puusta ja muusta sellaisesta aineksesta. Tällainen rakentaminen palaa poroksi.

Kristuksesta ei ole mitään hyötyä, jos emme ole yhtä Kristuksen kanssa. Koetuksissa kohtaa harhailijaa ajallaan katastrofi. Ihminen joutuu epätoivoon ja kaikki on pilalla iankaikkisesti.

On kasvettava kohti Kristuksen parempaa tuntemista. Kaikki on rakennettava häneen. Ajatuksemme on levättävä hänessä. Katseemme on oltava alati hänessä. Jos näin ei ole, ja olemme jääneet alaikäisiksi, emme kestä koettelemuksissa. Siispä ”*Älkää päästäkö itseänne veltoistumaan, vaan seuratkaa niiden esimerkkiä, jotka ovat uskoneet ja kärsivällisesti odottaneet ja sen tähden saavat omakseen sen, minkä Jumala on luvannut*” (Hebr. 6: 12).

”*...Jumala, ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme. Se toivo on elämämme ankuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen. Sinne Jeesus meidän edelläkävijänämme meni, kun hän oli tullut ylipapiksi, jonka pappuus on ikuista, Melkisedekin pappuutta.*” (Hebr. 6: 18–20).

7. Luku

Melkisedek, kuningas ja pappi

Menemme tämän luvun alussa jo heti suuren mysteerin äärelle. Pyrimme Sanan avulla selvittämään kuka ja mikä mahdollisesti oli herra nimeltään Melkisedek. Elintärkeää ei toki ole se, että me tunnemme Melkisedekin, tai jonkin muun Raamatun henkilön, kunhan vain tunnemme hyvin hänet, joka meidän on tunnettava, Jeesuksen Kristuksen.

Selvitämme tässä kuitenkin myös Melkisedekin salaisuutta, antaahan Raamattu siihen mahdollisuuden. Luemme tämän luvun alusta: ”*Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan, Korkeimman, pappi, joka meni Aabrahamia vastaan, hänen palatessaan kuninkaita voittamasta, ja siunasi hänet; jolle Aabraham myös antoi kymmenykset kaikesta ja joka ensiksi, niin kuin hänen nimensäkin merkitsee, on "vanhurskauden kuningas" ja sen lisäksi vielä "Saalemin kuningas", se on "rauhan kuningas"; jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, ei päivien alkua eikä elämän loppua, mutta joka on Jumalan Poikaan verrattava - hän pysyy pappina ainaisesti. Katsokaa, kuinka suuri hän on, jolle itse kantaisi Aabraham antoi kymmenykset parhaimmasta saaliistaan. Onhan niillä Leevin pojista, jotka saavat pappuuden, käsky lain mukaan ottaa kymmenyksiä kansalta, se on veljiltään,*

vaikka nämä ovatkin Aabrahamin kupeista lähteneet; mutta hän, jonka sukua ei johdeta heistä, otti kymmenykset Aabrahamilta ja siunasi sen, jolla oli lupaukset. Mutta kieltämätöntä on, että halvempi saa siunauksen paremmaltaan. Ja täällä kuolevaiset ihmiset ottavat kymmenyksiä, mutta siellä se, jonka todistetaan elävän. Ja Aabrahamin kautta, niin sanoakseni, on Leevikin, joka kymmenyksiä ottaa, maksanut kymmenyksiä; sillä hän oli vielä isänsä kupeissa, kun Melkisedek meni tätä vastaan.

Jos siis täydellisyys olisi saavutettu leeviläisen pappeuden kautta, sillä tähän on kansa laissa sidottu, miksi sitten oli tarpeen, että nousi toinen pappi Melkisedekin järjestyksen mukaan eikä tullut nimitetyksi Aaronin järjestyksen mukaan? Sillä pappeuden muuttuessa tapahtuu välttämättä myös lain muutos. Sillä se, josta tämä sanotaan, oli toista sukukuntaa, josta ei kukaan ole alttaritointa hoitanut. Onhan tunnettua, että meidän Herramme on noussut Juudasta, jonka sukukunnan pappeudesta Mooses ei ole mitään puhunut.” (Hebr. 7: 1-14).

Nyt koetamme Herran sanan avulla selvittää edellisen lainauksen sanomaa. Minulla ei ole onneksi esteitä käydä tällaista asiaa läpi, sillä minulla ei ole vaikkapa teologista kunniaa, joka voisi minulta mennä ja näin ”rokki” ryvettyä. Jopa maine usein vaihtelee ”pahassa maineessa ja hyvässä” (2. Kor. 6:8).

Nuo kaikki Melkisedekin arvonimet kertovat jo hänestä paljon. Ne ovat samoja arvonimiä, jotka on annettu myös Kristukselle. Siksi Melkisedek oli niin suuri. Hän oli: ”Jumalan, Korkeimman, pappi”, ”vanhurskauden kuningas”, ”Saalemin kuningas”, eli ”rauhan kuningas”. ”Melkisedekillä ei ollut isää, ei äitiä, ei sukua, ei päivien alkua eikä elämän loppua, mutta joka oli Jumalan Poikaan verrattava ja hän pysyy pappina ikuisesti.” Kenestä muusta voidaan sanoa näin? Näin voidaan sanoa vain Jeesuksesta Kristuksesta. Muistamme, että Jeesus Kristus on jo muinaisuudessa syntynyt Jumalan ainosyntyiseksi Pojaksi. Melkisedek on myös ollut aina pappi ja on sitä ikuisesti, ja näin Jumalan Poikaan verrattava.

Kun Mooseksen antaman lain mukainen leeviläinen pappeus ei tehnyt ketään täydelliseksi, tarvittiin lain muutos ja toisenlainen pappi, jotta täydellisyys voitiin saavuttaa. Tarvitsimme näin samanlaisen papin kuin Melkisedek. Siten vain saadaan aikaan täydellinen pappeus. Jeesus, Messias, on sen tehnyt. Hän se on. Melkisedek on siis esikuva, *allegoria*, siitä joka oli tuleva, Jeesus Kristus.

Mutta menemme eteenpäin. Laki ei ole tehnyt ketään täydelliseksi. Jeesus yksin sen teki ja tekee yhä. Sen tähden koska Jeesus, Jumalan Poika, tuli maailmaan, täytyi tapahtua välttämättä siis myös lain muutos. Voimaan tuli uusi ja täydellinen laki, Kristuksen ja Hengen laki. Vanha laki samalla mitätöitiin. Edellinen testamentti lakkautettiin, koska oli kirjoitettu uusi, edellisen korvaava testamentti. Liittohan on aina myös testamentti. Kun Jeesuksen kuolema voitiin toteennäyttää, uusi testamentti astui voimaan. Tarvittiin näin lainmuutos, koska Jeesus ei syntynytäkään Leevin suvusta, joten se oli vastoin Mooseksen lakia. Vanhassa testamentissa oli näet leeviläisille Herra Jumala Mooseksen välityksellä, määrännyt pappisviran. ”*Ja papit, leeviläiset, astukoot esiin, sillä heidät on Herra, sinun Jumalasi, valinnut palvelemaan häntä ja Herran nimeen siunaamaan...*” (5. Moos. 21:5). Mutta nyt Jeesus ei syntynyt näiden säädösten vaatimuksesta. ”*Sillä se, josta tämä sanotaan, oli toista sukukuntaa, josta ei kukaan ole alttaritointa hoitanut. Onhan tunnettua, että meidän Herramme on noussut Juudasta, jonka sukukunnan pappeudesta Mooses ei ole mitään puhunut.*” (jakeet 13,14). Näiltäkin osin Mooseksen laki tehtiin mitättömäksi ja kirjoitus, joka oli meitä vastaan, pyyhittiin pois ja mitätöitiin. Voidaan sanoa, että itse asiassa velkakirjan päälle, sen joka oli meitä vastaan, piirrettiin verinen risti. Kirjaan oli vielä kirjoitettu Kristuksen verellä: ”Maksettu”. Velkakirja nautittiin tuolloin ristille, Jeesuksen ristille. Velat olivat maksettu. Meidät oli lunastettu kaikista synninveloistamme vapaiksi.

Tämä kaikki tulee yhä selvemmäksi, sillä Herra Jeesus on astunut virkaansa, hän joka on Melkisedekin kaltainen: pyhä, puhdas ja viaton. Lain käskyt ovat aina vain lihan käskyjä. Niissä ei ole iankaikkisen elämän voimaa. Ne eivät voi antaa elämää, eikä täydellisyyttä. Ne annettiin sen vuoksi, että synti tulisi suureksi, ja jokaisen suu tukittaisiin. Siksi jokaisen lainalaisenkin on syytä turvautua ainoastaan ja yksin armoon Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on täynnä armoa ja totuutta. Muut

vaihtoehtoiset tiet on suljettu pois. ”Näin kumotaan aikaisempi määräys, koska se oli heikko ja hyödytön: eihän laki tehnyt mitään täydelliseksi. Sen tilalle me olemme saaneet parempaa: toivon, joka antaa meille uskalluksen lähestyä Jumalaa.” (Hepr. 7: 18,19).

Vanhanliiton pappeja oli useita, koska he olivat vain ihmisiä ja kuoleman alaisia. Jeesuksella vastaavasti on katoamaton pappeus, koska hän elää ikuisesti. Hän voi täydellisesti pelastaa jokaisen joka hänen kauttaan Jumalan tykö tulee. Hän myös rukoilee alati edestämme. Jeesus on kaikkia taivaita suuremmaksi tullut. Hänen ei tarvitse uhrata ensin omien syntiensä puolesta, niin kuin vanhanliiton jumalanpalveluksessa oli tehtävä. Ylipapin oli uhrattava verta ensin omien syntiensä, sitten kansan tahattomien syntien sovituksiksi. Mutta valan sana, joka on myöhäisempi Mooseksen lakia, teki lain mitättömäksi, ja on asettanut uudeksi ylimmäiseksi papiksi Jumalan Pojan. Kristus on saavuttanut ikuisen pappeuden ja täydellisyyden. Nyt Jeesus tekee palvelusta kaikkein pyhimmässä, taivaassa, ja rukoilee ylimmäisenä pappinamme puolestamme.

Tämä kaikki on äärimmäisen tärkeää tietää ja omaksua, koska yhä monet tietämättömät yrittävät täyttää jo kerran kumottua lain kirjainta ja ajattelevat sitä noudattaessaan kelpaavansa Jumalalle. Tällöin he joutuvat kuitenkin kirouksen alaiseksi. ”Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: ”Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee”. Ja selvää on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain kautta, koska ”vanhurskas on elävä uskosta”.” (Gal. 3:10,11). Aivan liian moni väittää että joudutaan laittomuuden tilaan, jos Mooseksen laki jätetään pois niin vanhurskauttamisessa kuin myös pyhittymisessä. Laista ei ole apua Jumalan lapseksi syntymisessä, eikä myöskään pyhässä elämässä vaeltamiseen. Mutta lujasti moni silti luottaa lakiin. Heitä vastaan on sodittava. Toisaalta lakihan on hyvä, jos sitä lain mukaan käytetään, eli synnintunnon synnyttämiseksi.

Palaamme takaisin Melkisedekiin. Mihin maailmaan hän itse asiassa kuului? Luimme edellä, että Melkisedek lukeutui Jumalan poikiin. Heitä oli muitakin vanhaliiton aikana ihmissuvun keskellä. He eivät kuitenkaan kuuluneet aadamilaiseen sukukuntaan, eli meihin. He olivat jotain muuta sukukuntaa. Lisäksi vain Adamin jälkeläisiä sanotaan ihmisiksi. ”Yhden ainoan ihmisen teko toi maailmaan synnin ja synnin mukana kuoleman. Näin on kuolema saavuttanut kaikki ihmiset, koska kaikki ovat tehneet syntiä.” (Room. 5:12). ”Onkin kirjoitettu: ”Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä olento.” Mutta viimeisestä Aadamista tuli eläväksi tekevä henki.” (1. Kor. 15:45). Lainaamme nyt eräitä Vanhan testamentin tekstejä, joista ”Jumalan-poika-mysteeri” paremmin selvinnee. ”Kun ihmiset alkoivat lisääntyä maan päällä ja heille syntyi tyttäriä, huomasivat Jumalan pojat ihmisten tyttäret ihaniksi ja ottivat vaimoikseen kaikki, jotka he parhaiksi katsoivat. Siihen aikaan eli maan päällä jättiläisiä, ja myöhemminkin, kun Jumalan pojat yhtyivät ihmisten tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia; nämä olivat noita muinaisajan kuuluisia sankareita.” (1. Moos. 6:1,4). Nämä ”jumalan pojat” avioituivat siis meidän sukukuntamme tyttärien kanssa, ja nämä synnyttivät heille poikia. Näistä jälkeläisistä syntyi muinaisajan kuuluisia jättiläisiä, anakeja. Jumala päätti kuitenkin hävittää nämä epäihmiset, koska mitä ilmeisimmin perimät olivat kovin erilaisia. Voidaan kai sanoa: heidän DNA:nsa oli kovin erilainen maan ihmisiin nähden. Ilman Jumalan puuttumista tähän kehitykseen, sukukuntamme olisi vähitellen tuhoutunut. Linaus: ”Ja he lähtivät Etelämaahan ja tulivat Hebroniiin, jossa asuivat Ahiman, Seesai ja Talmai, Anakin jälkeläiset. Mutta kansa, joka siinä maassa asuu, on voimallista, ja kaupungit ovat lujasti varustettuja ja hyvin suuria; näimmepä siellä Anakin jälkeläisiäkin. Ja Kaaleb karkotti sieltä kolme anakilaista, Anakin jälkeläiset Seesain, Ahimanin ja Talmain”. (4. Moos. 13:23;29;34; Joos. 15:14). Se että anakeilla oli kuusi sormea ja kuusi varvasta ja kooltaan he olivat valtavia, kertoo heidän olleen jonkinlaisia sekasikiöitä.

Myös muita anakeja surmattiin. Myös Goljatit kuuluivat anakeihin. ”Niin filistealaisten joukoista tuli kaksintaistelija nimeltä Goljat, kotoisin Gatista. Hän oli kuuden kyynärän ja vaaksan pituinen... Ja vielä: ”Taas oli taistelu Gatissa. Siellä oli suurikasvuinen mies, jolla oli kuusi sormea ja kuusi varvasta, yhteensä kaksikymmentä neljä; hänkin polveutui Raafasta. Kun hän häpäisi Israelia, surmasi hänet Joonatan, Daavidin veljen Simean poika. ... Nämä [Goljatit] polveutuivat gatilai-

sesta Raafasta; he kaatuivat Daavidin ja hänen palvelijainsa käden kautta.” (1. Sam. 17:1; 1. Aik. 20:5).

Kun muistamme, että Sanan mukaan syntiturmelus tarttuu mieheen hänen oltuaan yhteydessä porton, syntisen naisen kanssa, tulivat Jumalan pojatkin synnistä osallisiksi ja myös synnin tuottamasta kuolemasta. ”*Vai ettekö tiedä, että joka yhtyy porttoon, tulee yhdeksi ruumiiksi hänen kanssaan? Onhan sanottu: ”Ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi”* (1. Kor. 6:16). Maan tyttäret eivät olleet varmaankaan porttoja, mutta syntisiä he olivat aadamilaisen perimänsä vuoksi.

Ilmeisimmin Melkisedek pysyi erossa maan tyttäristä (niin kuin myös Jeesus) ja näin Melkisedek säilytti Jeesuksen kaltaisen jumaluuden. Näin hänestäkin tuli pappi ikuisesti. Hän elää aina ja ikuisesti. Hänestä tuli näin esikuva myöhemmin tulevalle Jeesukselle.

Koska Jeesusta ei havaittu syntiseksi, hän oli synnitön, myös Melkisedek, Jeesuksen kaltaisena, oli vapaa synnistä ja Jumalan Pojan kaltainen. Jos Jeesuksella olisi ollut aadamilainen isä, hän ei olisi ollut enää Jumalan Poika, vaan hänetkin olisi todettu perisyntinä alaiseksi ja syntiseksi.

Uusi liitto on näin paljon paremmille lupauksille perustettu, ei lain, vaan valalla vannotun lupauksen voimalle. Aabrahamille Jumala vannoi tuon valan, ja siksi se kuuluu kaikille uskovan Aabrahamin jälkeläisille, ja näin myös meille, jotka olemme uskoon tulleet. Siksi lupauksen sana on luja ja luotettava. Jumala ei voi muuttaa eikä perua armolupauksiaan. ”*Vyöttäkää sen tähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit; ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä”* (1. Piet. 1:13).

Ehkä tässä opimme myös jotakin uutta Melkisedekin pappeudesta.

Edellisissä, Melkisedekiä koskevissa teksteissä, ei ole käytetty muita tietolähteitä kuin yksin Raamatun sanaa.

Jatkamme eteenpäin seuraavassa luennossa tämän kirjeen 8. luvusta – jos Jumala suo.